

БОГАДУША

Петър Баков

поезия

ВРЕМЕ

Безср
не се ср
се съм
знам, го
О, озло
макар
нищо
знам,
още: а
Трос

БОГАДУША

**ПЕТЪР
БАКОВ**

ВРЕМЕ

БОГАДУША
поезия

четвърта книжка
ВРЕМЕ

София 2000

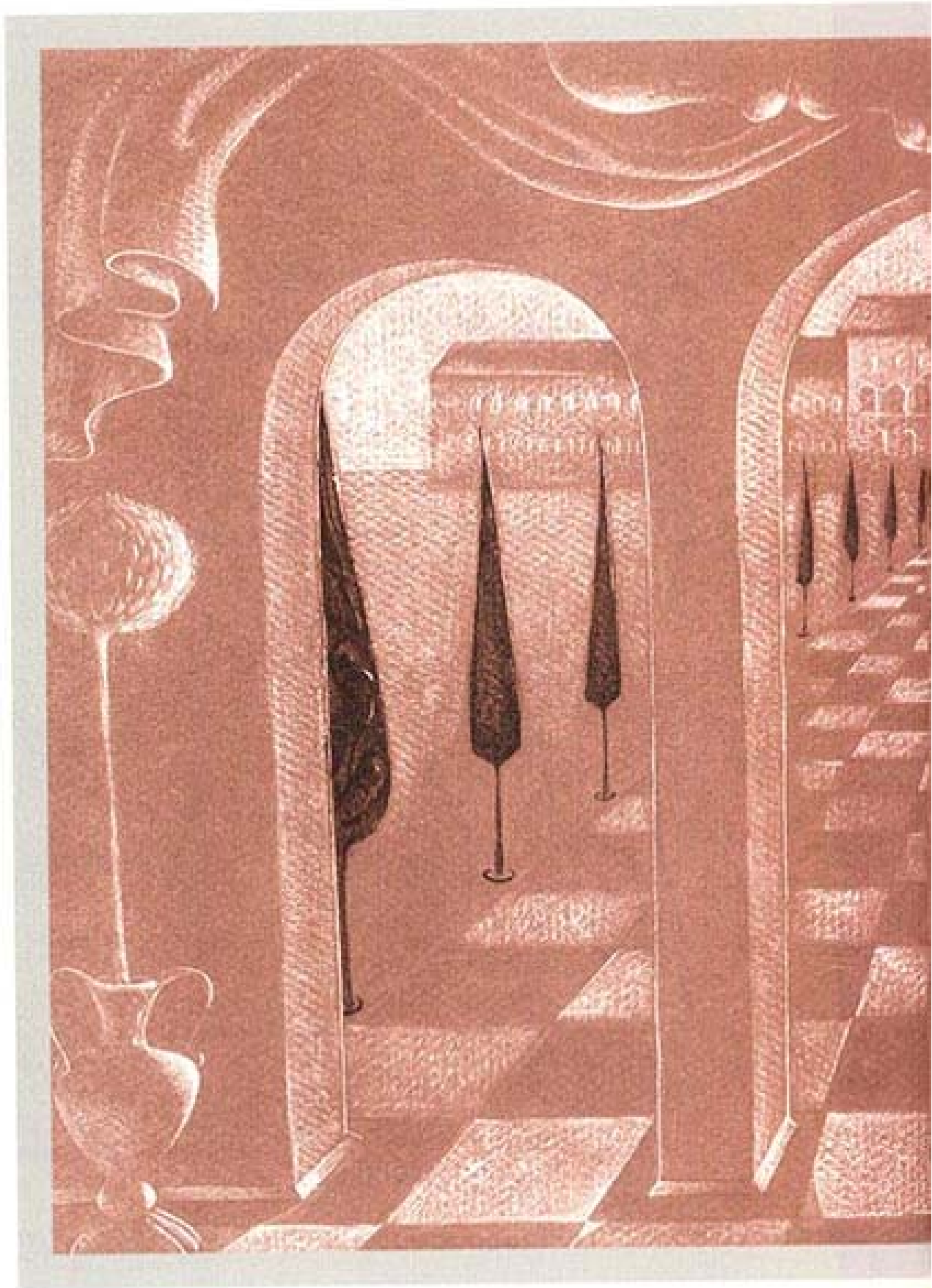
©Петър Баков - автор
©Петър Баков - композитор
©Калина Пенева - илюстрации
©Паро Фереджанов - дизайн и графично оформление
©Георги Цанков - предговор
©Николай Кауфман - предговор
и дешифровка на мелодии

издател - ТРЕМОНД
ISBN 954-90754-1-9

Безкрай

Камъти си метли —
кърванот си кетли.
Залез-изгреви —
каос не сворци.
Вечност си кърпичи

Николае рако

ПЕТЪР БАКОВ / БОГАДУША

ВРЕМЕ

КУРБАН

Женско животно не се коли —
не се отсича плодно дърво.
Курбан за милост Бога моли —
не взема жертва нивга добро.
Мъжка глава на кол наболи —
мъжкото мъжки се фърля пред зло.
Мъжкар брани воли-неволи —
самецът води стадо само.
Не се сече старо дърво —
майка ражда рожба-зърно.

БЕЗПРЕДЕЛ

Ех, това небе прекрасно,
вечер звездно — денем ясно.
В мълний святкащо и властно —
в бури-зефир, бурно-сласно.
Вис синее — греино грее.
Вейно вее — пейно пее.
И се смее, и лудее —
дъжд се лее — снег люлее.
Ме миросва — пей негласно:
— Презърни ме буйно-страстно —
извиси се в небесата,
издигни се над съдбата.
Ела, виж, рей, красотата —
Бог и космос-Всевъзврата.
И да сетиш, в сетивата,
тишината непозната —
всеотдайност с чудесата.
Дойди, слей се в светлината —
лъч, върни се на земята.
Ех, ти, небе, с небесата,
пръст не пуца безвъзврата.
Вкаменен ми плен в скалата —
вълни плискат се в съзата.
Дано пусне гроб душата —
жал да наїде си крилата,
да презърне ней съдбата.

СЪКРОВИЩЕ

Секи камък е скрижал —
всепотопи надживял.
В себе, Времето скътал,
е предвремие — цвет-граал.
Боже, колко съм мечтал —
Бог да стори ме скрижал —
камък — завет-идеал;
смъртник — смърт-душа узнал.

ЕДИНОМИСЛИЕ

Мъртвите и цветята —
говорят общ език.

Мълчи тишината —
ухай душа-светлик.

Жужи-цъфти пръстта —
пей отвъдността.

Посмъртност любовта —
безсмъртна песента.

Нема мъртвина.

НЕИЗВЕСТНОСТ

Не сме ли ний рей-звездни —
отломени искри-звезди.
Накацали, вис-висини,
не сме ли ней — орли-луни.
А, може би, души-скали,
сме падащи сяй-светлини.
Зараяни мъглявини,
сме, може би, слънца-очи.
И млечен път — елеи-кърми,
не сме ли карма — кръст-съдби.
Та, погледи, летим в мечти
и търсим бъднини-следи
Кажу...

БИТИЕ

Материя на битието,
Всъщност, аз, съм същността.
Душа — прераждам се в сърцето,
за да надвия завистта.
Но вий се злост ем паст-ламя —
не свършва се безкрайността.
Сека-ломя, глава в глава,
Все зеи ли, зее алчността.
Кога ли ќе се преродя,
Всесилна мощ над мощта.
С един замах да отсека,
безкрайността на завистта.
Да слея с вечността,
разцъфнал цвет на любовта.
Материя ем простота,
да бъде семе-светлина.
Прераждайте ме времена,
горде се слея с мъдростта.

ВАКХАНАЛИЯ

Лъв-змия, химера влачи —
пищи в ужас любовта.
Прилеп-гарван жално граче —
гълъб гложга обичта.
В тътен тръпнат ята —
Вулкан търли небеса.
Трещи, Богова, мълня —
плеви, плевели-тела.
Сърчен грях во греха —
треска тресе се в страха.
Страшен съд съди съда —
прилъстена верността.
Изневера си призна,
че неверница била.
Кикот страшен се изсмя —
разби слепота-везна.
Кой осъдил си кръвта —
орисница ем съдба.
Грифон цвили во нощта —
свинкс си люби гриф-луна.
Хаос сее семена —
оран оре оранта.
Ех, ти свет ем цвет-гюня.

ЦРЪНГАЛ

Дявола е красив —
нема ад уродлив.
Со шо райо по-щастлив —
кой видел е мъртвец жив.
Ангели, колко щеш,
и светии, и светци.
Иде ти да умреш —
пълно любов-облаци.
Само дявола държи,
да сме праведни души.
Затова е црн, нали —
никой не го подкупи.
Знае сите хитрини
ем амурови стрели.
Само той не измени —
от Господ не се отдели.
Цербера и с три глави,
не измята на встрани.
Другото цирк-лъжи —
ягоди префалени.

НЕОБЯТ

Всеки свет си отива —
нов възправя светлий ръст.
Живот-семе не пожива —
кръст възкръснал всеки кръст.
Кръг кръжи околоръст —
кълбо-аура лети.
Дъх вживява човек-пръст —
всека душа и души.
Всичко тече ем мени —
вечност пълна с нови дни.
Все прииждат иднини —
миналото не свърши.
Необятността цъфти.

Зидария

Зид Връз зид, камък зида —
броеница ем дувар.
Ред Връз ред — птица-мида —
реди време епос стар.
Вкаменелост-кехлибар,
словослави мъдрина.
Мермер чучур ем чешма,
шурти — пълни вечността.
Пее унес-тишина —
кой зазидал песента,
още: извор-времена.
Скали — скала-свобода —
девет лица ем душа.
Крий во себе любовта —
В зид зазидан обичта.
Камъкът е дълбина —
свободний знай, шо е тя.
Най-дълбока ни пръстта —
гроб-земя ем небеса.

СРИВ

Спрех да живея —
срина се света.
Ни дишам, ни пея —
отиде си тя.
Мерзост преля —
пирува клевета.
Надви завистта —
отиде си тя.
Ни блен — ни мечта —
надежда отлетя.
Милост Съдба —
стига самота.
Не ти ли дожаля —
отиде си тя.
Ни дъх — ни съза —
празнота.

ОТ ДЕН ДО ПЛАДНЕ

Ден да дойде — друг да мине —
живот фърка — снага стине.
Дур се сетиш и гроб зине —
кръст ни вене — ни се кине.
Стене време — семе рине —
корен-племе се не гине.
Зиме-лете, мъст роиме —
с нож, во гърбот — свещ държиме.
Кръвта лока дойно виме —
душа души — дъх да срине.
Ден да дойде — друг да мине.

Палач

Буревестник бял,
буря надлетял,
лети да спаси
брег — небе-мечти.
Човек-същество,
палач на лъчи,
крило му строши —
за едно перо,
птицата уби;
В мътна вода, зло,
риба да лови.
Ей, човек-дивак,
полет не разбрал,
никой, со кривак,
буря не е спрял —
ни смърт надживял.
Какво ли си мечтал,
гроб-живот копал.

ВЪЗМЕЗДИЕ

Адова врата ли скърца —
рай, разсъхнал ли шуми.
Лед сковава смъртни сърца —
видов ден кантар държи.
Паплач плаче и пълзи —
рег царе — рег слуги.
Стълба райова виси —
нема мечти, ни звезди.
Мери сатана греха —
фърля в пъкъла плътта.
Катран-казан ли душа —
завист ли души дъха.
Съд ли съди ни съда —
дух ли брани ни духа.
Има ли те правдина —
къде ли си свобода.
Кой обрича те съдба —
свършък-смърт ли е смъртта.

ПРАЗНИК

Гьоргица, Гьорги чака,
Гьоргьовден да празнува.
Змеица-ламя, в мрака,
му копие целува.
Добро надвива злото —
не любовта убива.
На завистта окомото,
нивга не заспива.
Гьоргица, Гьорги чака —
й обич не унива.
Змеѝ вино претака —
мерака не загива.

Мъгявини

Пустиня — пясък-времена,
ту скелет, ту плътта,
преражда ни през вечността —
мочурища ем калта.
Една съдба — безброй лица,
пустинник-скитник — път-торба,
вживява ни — кръв-сърца —
омраза-обич — любовта.
Не свършва същността —
пълна връв ем хаоса.
Щастлив съм свобода —
в мене космоса:
две очи-мъгявина.
Обичам те душа.

ПАДЕНИЕ

Падането от Високо,
жестоко боли.
Колко по-дълбоко —
толко по-тежи.
Лесно се пълзи —
трудно се лети.
Полет не катери —
бездна не свърши.
Магмата си Ври.

СЕЗОНИ

Презгърбени бастуни,
подпират мъдростта.
Врякащи пауни —
дуи се суета.
Смей се Вечността —
шо ли не отвя.
Прах не полетя —
гроб се не мръдна.
Сезони-времена —
цъфти си любовта.

ОТВРАТ

Злото съществува,
само за себе си.
Не го интересува —
не го боли.
Взима, що иска —
другото затрива.
Ни псува — ни загива —
ръцете си измива.
Другаде отива —
не унива.

РАЗДАВИНА

Оплаквачки оплакват разплакан гроб —
гарвани грачат с опеващия поп.
Затрупан, нехае, задгробен живот —
греховно ригае живият род.
Жито раздава упокойно вино —
ракия разлива през спомен добро.
Погача разчупва съзица-око —
скръбно преглъща мъка-тегло.

СВЕЧЕРЯВАНЕ

В залез седи старец свет —
жално гали сронен цвет.
Пеперуди — рой-кувет,
вейно вейт вет завет.
Вечерница — пупка-мед,
в поклон сторва му измет.
Нощ темнее — мрежи глед —
кръвта тлее — зъзне лед.
Сичко мина ред по ред —
смъртта чека най-отпред.
Не се бега от късмет —
мъдрост не брой берикет.
Сънце грее и без теб —
никому грам мурафет.

ЗАБРАВА

Защо не помни паметта,
отминалите ни животи.
Или не иска просто тя,
да помни църни дати-коти.
Литналите времена,
чезнат ли в безкрайността.
Дали на игни рамена
ке кацне радост с радостта.
Не плаши мен бедността —
най-страшна бездуховността.
Какво ли знае идността —
без спомен има ли душа.
Без любов ли любовта —
безпаметност ли завистта.
Не искам да съм пустота —
пустиня-пясъчник в пръстта.
Не ме забравяйте цветя —
припевай ме, о, плач, в плача.
Върни ни, Боже, паметта —
не искам да съм празнота.
Спаси, о, Боже, съвестта —
характера ни ем съдба.

МЪКА

Разболя се мойто куче —
Верност вие во нощта.
Мъка люта болка суче —
пие сирак-сирота.
Ридай-стене стон-тъга —
Вълчи вой бере душа.
Ех, ти, мъко-самота —
килия-монах ем света,
помогни на любовта —
спаси, обич, верността.
Без другар е пустота —
само то ми остана.

ПРИТЕГЛЯНЕ

Защо ни тегли тъй земята —
нали ни полет-вис душата.
Пленници ли са цветята —
пръст-съдба ли свободата.
Защо се реем низ крилата —
не сме ли птици-светлина.
Лава-кръв ли ни съдбата —
магма-жар ли любовта.
Пръст-живот ли ни пръстта —
кръстопът ли кръст-трева.
Прашинка-свят ли си земя —
искра — светулчица-душа.

НЕЗАБЕЛЕЖИМОСТ

Дявола е в подробностите —
ангела не ги вижда.

Разпиляни низ мечтите —
звездите, кой ли ненавижда.

Видел ли си орлите,
как кацат връз скалите.

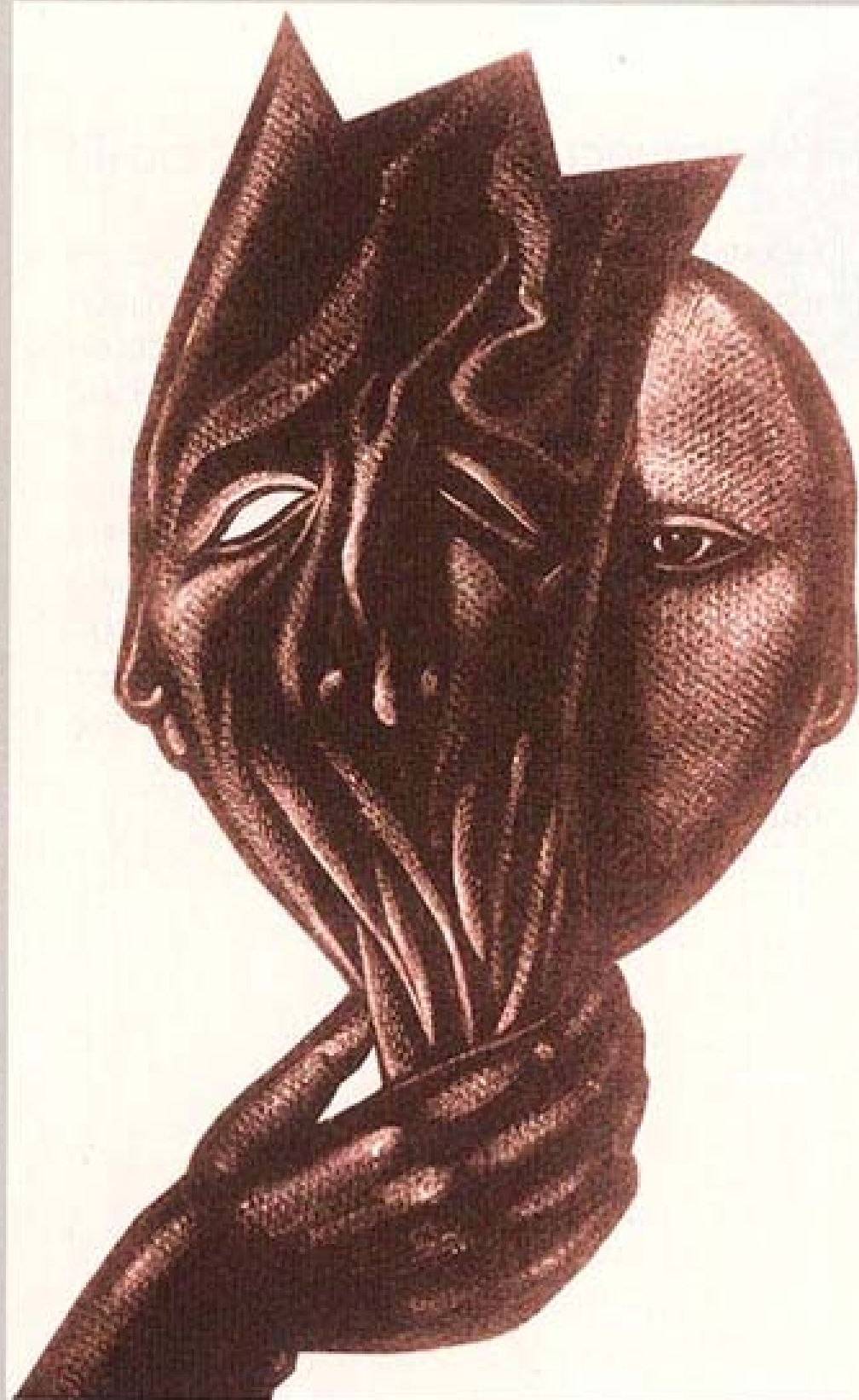
Литнали со дните,
как чезнат висините.

Кои са по-добрите:
орлите ил скалите.

Под ноктите следите —
кой стигнал висините.

Зареяни съзвездията —
капещи звездите.

Какво ли не мечтите.

ВРЕМЕННОСТ

Безсмъртие не се купува —
нема смъртни богове.
Посмъртно, кой целува —
капат зрели плодове.
Секи живеј да умре —
шо не прероди пръстта.
Пълно завист-врагове —
не се трае любовта.
Ех, омразо-суета,
как подвластна властта.
Една душа — две лица:
химера — лъв-змия,
още: ангел-сатана.

ПРОСТОТА

Не съм известен, ни прочут —
простосмъртност — пръст-земя.
Не станах лакей, нито шут —
влюбен съм во дързостта.
Казваха ми, че съм луд —
не ме люби завистта.
Хляб и сол — пот и труд,
сам поклон пред мъдростта.
Проста нота, в песента,
просто пей ме вечността:
до-ре-ми-фа-сол — си-ла.

ЗАДУШНИЦА

Гробища. Гробове. Гроб.
Нема цар, нема роб.
Живи оплакват погребан живот,
Вино му ръси со комката поп.
Гарги прелитат, плачат в студа.
Четирийсет дена отделят духа.
Кучета вият, презризват връвта —
гълъби гукат, презръщат душа.
Солза припева, капе плача,
раздава понуда со жито тъга.
На кой ли требува, кат умре, храна —
народът го знае, но черпи скръбта.
Попо запева — припева съдба.
Гроб опустева — ридает греха.
Живи се пръскат — чистят калта.
Живото не спира — преражда рода.

ГРОБ

Гроб не търгува —
пръст не пазарува.
Смърт, ни купува —
нито продава.
Позор ем слава —
сичко от Лукава.
Господ не прощава —
зима ем дава.

ПЕСЪЧИНКИ

Мъртвите са в нашето присъствие —
крепят осиротелата душа.
Заедно сме едно отсъствие —
минало во детските сърца.
Затова кръвта ни църнее —
затова ни грее любовта.
Песента и в плач-молитва пее —
кой ли надживял си е смъртта.
Затова живее паметта —
пламенее свещ в съзи-съза.
Песъчинки-песък е пръстта —
земя никне в небеса-слънца.

ПОСЛЕПИС

Историята е миз —
Вик-ура — глас-борба.
Каска-лик — бой на щик —
Вечен поход — Вой-Война.
И народ-масовик,
и царе, и царства.
Мим-Войник — шут-комик —
роби-слуги — строй-Войска.
Божества и знамена —
пир-триумф на глупостта.
Нож забит во гръб-стрела —
сенка чезне след смъртта.
О, нрави и времена —
не се мами Вечността.
Най-измама е Властта —
най-подлост — завистта.
О, суетност-суета.

ПРОСТОЛЮДИЕ

Революция — палач посича краля.
Отсечена пада корона-глава.
Тълпата, тъпа, в кръвта се въргаля —
каста ликува, надвиква ура.
Революционери, в несмога-тревога,
религии гонят — гасят кандила.
Кланетата колят — писък до Бога —
пожари, на клади, горят божества.
Свършва борбата — властва затвора.
Вождове съдят другари-водачи.
Тълпата, проста, реве без умора —
вчера ги хвалеше — днеска ги храчи.

СУЕТА

Танцуват едрите банкноти
Връз гроб, а в гроба — сиромаш.
Монета дребна се кикоти,
изпаднала измежду тях.
Решил е всичките въпроси
гробарят в сетния ни час:
че в гроба нищо се не носи —
ни слава, ни пари, ни власт.

Цирк

Марионетка, кукла проста,
помисли се воля свободна.
Разкъса конците и лоста,
но падна за полет негодна.
Кукловед длани разтвори —
окачи следваща роля.
Паляч-плач, плаче-говори:
— На сцената куклите, моля.
Завеса арена оголи —
провесен, палач, кукла коли.
Главица се в кикот търколи —
клоуни бесят неволи.
Зяпа, зяпнала, мода —
В капан, без изход е входа.
Свива ръце кукловода —
В капана се хвана народа.

НЕОТМЕННОСТ

На проф. д-р П. Делийски

Болница, болна, кървяща, не спи —
В рани ранени, строшено кърви.
Уплашени тичат майки-бащи —
стонове стенат — писък пищи.
Съдбовни хирурзи кърпят беди —
болки упойват — вдеват конци.
Карма — живота на косъм виси,
сестри привързват съшити души.
Скалпелът плаче — иглата съзи —
под ножа разбираш, че всички пари,
и всички богатства, и още дори,
не могат да купят орис-съдби.
Боже прости — много боли.

Дух

Бъдеще от миналото —
рея се душа.
Минато от идното —
сум полет на пръстта.
Високо, в същността,
как смешна, дол, властта —
мехури-сеута.
Жалко за смъртта —
горко на любовта.
Щастие, че летя —
тук сичко светота.
Ни прах — ни Времена —
я нема Вечността.
Просто свобода.

Будилник

Трака ли трака, часовник в ноща —
въртят се стрелките — старей старостта.
Изтръпнал съм некак — страх во страха —
зная, че все пак, и аз ще умра.
Какво да се прави — живот ем съдба —
горде се обърнеш и...туп во пръстта.
До корена пада, узрей ли плода —
търкулнати никнат — растат семена.
Петлите пеят — будят смъртта —
будилници тракат — въртят вечността.
Дни, отлетели, роят времена —
немилост, без милост, плеви света.
Не бойте се хора — не мре същността —
нема часовник за любовта.
Славей славее — пее зора.

ГЛУХАРЧЕ

Всеко семе е програма —
Всеки плод — семена.
Буря вие живот-драма —
брули време времена.
Оре-сее пръст пръстта —
душа зрее в тленността.
Коси-пее смърт-коса —
песен вее песента.
Не свърши се сеидба —
сенокос ем косидба.
Ех, ти, орис-поличба —
орач — косач-енизма.

ПРОСТОТА

Всичко е просто — простее
в ког проста простота.
Пред простото ми ум немее —
отгде се взе тази красота.
Просто, се раждаме ние —
плът-тленност, просто гние.
Просто, свет в небе се вие —
дъга-цвет роса си мие.
Къде ли се тайна, просто, крие —
пръст, проста, рие ли, рие.
Мъдростта биле си ние —
просто, не може да надвие.
По-просто, кой ли ќе открие.

БЕЗСМЪРТИЕ

Всека смърт е болка —
мъртвият не плаче.
Лети път-двуколка —
пръст се и не влече.
Пей-живей, така че,
вей да те възпява.
Солза спомен таче —
живота продължава.
Надеждата остава.

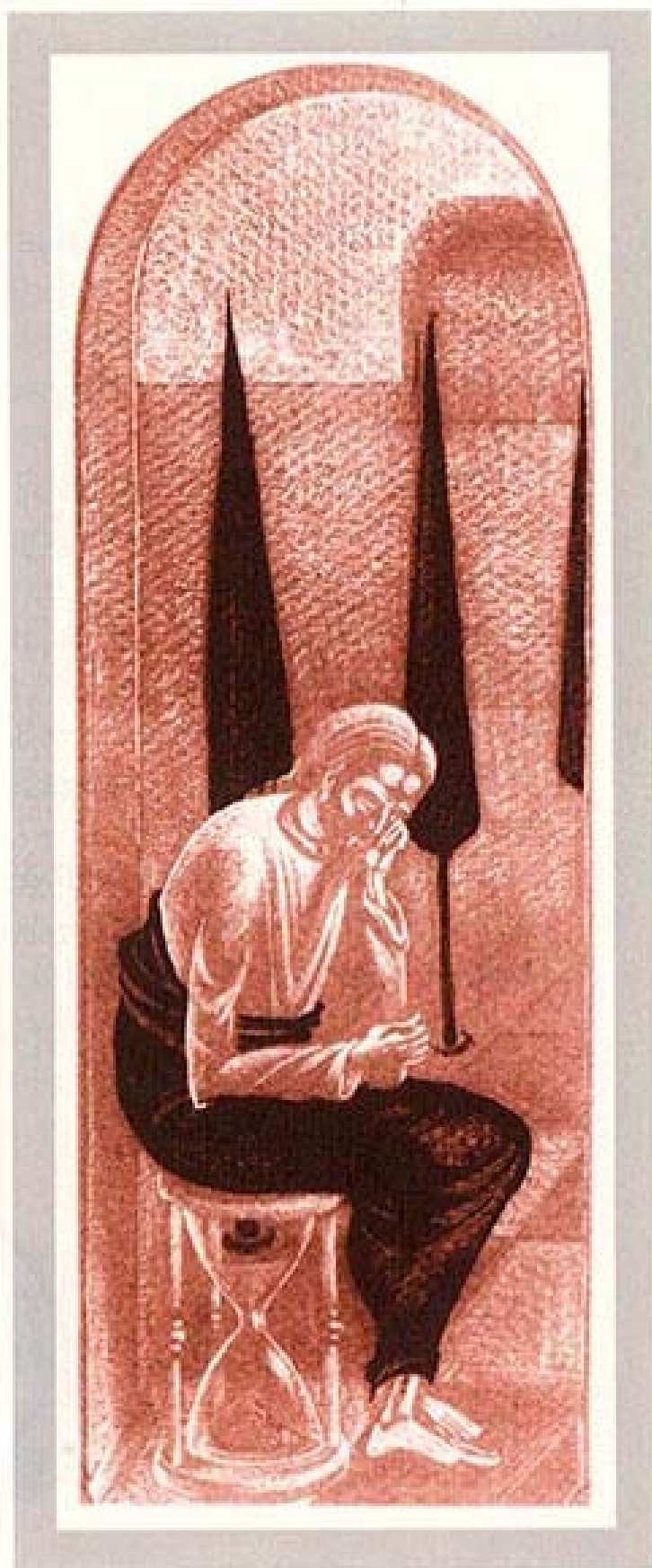
СЪВРЕМИЕ

Мрачно време —
мрачно настроение.
Плаче племе —
пей погребение.
Иждивление,
кандило кади.
Съвремие —
свещи сади.
Господи, спаси.

МЪДРОСТ

Маслина ем костен-дъб,
сади старец белобрад.
Внуче фърла млечен зъб —
правнуци, жир да берат.
Смей се, беззъб, старец млад —
солзи поат цъфнал скат.
Вижда пра-пра брат до брат,
покрай дъб, оро въртат.
Моми-вейки — лист плетат —
люлки люшкат кръговрат.
Днеска старец — утре млад.

Родилка

Птица-котка, окомена,
бой се бие с котарак.
Брани рожби, разярена —
яроост куди змия-враг.
Разранена-окървена,
мести паст деца-сънца.
Слага ги пред мен смирена —
търси помощ свобода.
Уж грифон, а сълза —
сънце роси песента,
свила-вила син позна —
не говори, а запя.
Всички майки са една —
родилка-песен — вечността.
Пълна връв — небе-земя —
люлка-звездност — звезда.

Маски

Душите ни, маскирани,
В човешките тела,
Во образи гримирани,
израят пред смъртта.
Се гърчи голота —
секс търси любовта.
Кикоти се нощта —
ден гони обичта.
Ех, женски номера,
живота е игра.
Триъгълник-кълба —
душа на вечността.
Театър-сеута —
шега на ориса.
Горкана, песента.

Дух

Приковават дух свещен,
разпъват ме на кръст Въпроси.
Въпросът тук е предрешен,
черен донос донос носи.
Во гордост чезна несломен,
жестокост коси на откоси.
Откос — забравих що е ден,
подкосиха нозете боси.
Пребита стене темнината,
избодена, очи боде.
Озлочестиха свободата,
злост злости — дух не мре.

БЕЗДОМИЕ

Кучета бездомни,
Вият во глада.
Никое не помни,
ни дом, ни стреха.
Човешки същества —
сенки без душа,
подхвърлят им мяса —
травят ги в страха.
Безжална суета,
шо пречи ти духа,
на висши същества —
лай им топлота.
Че виждат и в ноща —
че чуват тишина.
Невежа простота —
кой даде ти права.
Мъсти Създателя.

ВСЕОБХВАТ

Всички острови,
са общо дъно.
Всички върхове,
едно дере-небе.
Дъно-звезда —
острови-съдба,
кармата една.
Другото мечта —
цъфнала душа.
Ухай-нехай дъха.

ПОДЗЕМИЕ

Под земята не вали —
аг клокочи — мазма Ври.
Гејзер листи корени —
пъпка-рай — пей-цъфти.
Дъжд, кой гроб не напои —
коя свещ не сълзи.
Не плачете черепи —
любов ни тлей — ни изгни.
Над земята, две очи,
капят, дъжда, влюбени.
Сънце грей — Вей искри —
смех се смей — рей сади.
Плуват подземни реки —
бликат Внуци-извори.
Идното, кой зари —
минато, кой сокри.
Не плашете се мечти
и под земята — свод-звезди.
Душата, къде не би —
отвътре най-свети.
Под лъжичката жужи.

ЛИЦЕ

Камъкът има девет лица,
но само една камък-душа.
Покажи лицето така,
че да види се съвестта.
Птицата има много пера,
но само две крила.
Разпери крилете така,
че полет да е света.
Звер, шо е звер, е с четири крака,
но убива с едната уста.
Отваряй устата си така,
че слово да е песента.
Една любов, а люби така,
мислиш си има сто сърца.
Открий лице-небе така,
че целиот да си дъга.
Двуличие, с двойни лица —
ни маска в душата с душа.
Пеј-живей така,
земята да каже: — живя.
Гроб да плаче за теб над пръстта —
кръст да разлишти се вејки-цветя.

Робия

Полека-лека си умираме —
гнием изгнили, живи в живота.
Каскети-шамия, просия сбираме —
хамути-роби, робия в хомота.
В паласки-пунгии куршуми намираме —
ковеме с кости ковчези-голзота.
Криваци-бастуни смърт подпираме
и не разбираме, че си умираме.
Сенки се взираме — дъх си презираме.

ВРЕМЕ

Разбудиха Вековете,
ери в темни Времена.
Будни пеят духовете —
пеят-сеят семена.
Горди корените пазят,
Волни носят бъднини.
През небето с коне газят,
стремена им планини.
Со облаците дамаскини
во молнии секат тъга.
Любат Зевсови богини —
очи-сънца — во них дъга.

ВЪЗМЕЗДИЕ

Гръм разнесе се в покой —
мълня мрак изпепели.
Лава стели вулкан-зной —
тътен земя разцепи.
Пагат падащи звезди —
сънце рои си луни.
Водолей потоп топи —
всичко пада — пръст гори.
Космос полюси рути —
жега-студ се разтопи.
Човек-семе клас класи —
филиз кълнове кълни.
В прах се слезнаха войни —
мир разтваря рай-врати.
Млечен път си ден пои —
изгрев любят нощ-звезди.
На пръсчето ни, Господ Бог, върти.

Робия

Секо робство се завръща —
нема Вечна свобода.
Гробница ,смърт, презръща —
пръст не пуска си пръстта.
Две очи ем дъх-сълза,
просто, сичко любовта —
блуден син ем дъщеря.

НЕПРЕХОДНОСТ

От минато не се бега —
ке те стигне идността.
Китка на младост прилега,
шо да кичиш старостта.
Пръстта рони се роса —
скала листи светота.
На тупката — над върха,
блика извор-светлина.
Не се стига същността —
кой избегал от смъртта.
Късно-рано, се това —
кармата си е съдба.
Кой видел безсмъртността.

НЕСЪРАЗМЕРНОСТ

Пръжльок мери костенурка —
пъзи гола завистта.
Смей се мъдрост ем къщурка —
що не прави глупостта.
Надскача себе лигота —
боде с рога крепостта.
Желка-живот не разбра,
как размаза прах в прахта.
Бърза бавно вечността —
ветер гони времена.
Струйки струи същността —
ръми ромон-мъдрина:
извор-извори — душа —
църно-бело — светлина.
Вечнолетие-съдба —
се не спре безкрайността.

БЕЗМИСЛИЕ

Глупост е да се живеѝ за слава —
Вулкан изригва — стине лава.
Над сички сънцето изгрява —
небе синее — прах отвява.
Защо се раждаме тогава —
въпрос ни вечността задава.
Мъдрее мъдрост — помъдрява —
въпрос един и същ остава.
Земята си е все такава,
каквато само Господ дава.
Душата на пръстта пристава —
дух затрупан смърт венчава.
Защо ми слава —
пръст, дъх, не става.

Брой

Девет са числата —
цифрите безкрайни.
Броят Времената,
дните нескончайни.
Нощи ли потайни,
роят звездината.
Звезди ли омайни,
множат светлината.
Без нула ли числата,
плащат за разплата.
Монета ли парата —
цифра ли съдбата.
Безчет ли на душата —
безплатни ли крилата.

Вопъл

Оркестър свири траурен марш —
плаче арията на плача.

Траур забражда скръбен барш —
ковчез драпира бездушна душа.

Печално шествие погребва греха —
кндило, окадено, кади страха.

Снимка носи портрет на лика —
забравя забравя спомен в праха.

Плач, на бебе, преражда духа.

Поука

Имах жена — изневери ми;
приятел имах — ме предаде —
сал куче-честност Верно ми остана.
Лиро-мъко, посвири ми —
песен-жал ме раздаде,
на кой ли пристан ке пристана.
Младост литна разпиляна —
старост, радост, Взе-отне.
Пуста обич пустей сама —
любовта любов прокле.
Всичко друго е измама —
щастие то е дете.

ИДЕОЛОГИЯ

Легни-пълзи, пълни-гърми —
разстрела си застреляй ти.
Разпни — кови връз кръст очи —
рипни на щик ги избоди.
Дори, во брат си, враг съзри —
майка-татко оскверни.
Со бистър ум, грозиран бди —
с ръцете чисти, дух, души.
Сестра си даже разчекни —
сърцето Вражо изтръгни.
Кръв връз кръв не си личи —
с цървен байрак се избърши.
И помни — не говори
и стените са с уши.
В миша дупка се заври —
винаги готов бъди.
Тил, в тила им изпълзи.

Триумф

Манекени-манекенки —
дефилира плътта.
Движат се костюми-сенки —
красота без душа.
Нийде ни една сълза —
плач ридает под грима.
Полугола голота,
демонстрира гръд-бедра.
Боже, каква суета —
фотографи — глъч-шетня.
Реклама крещи в нощта —
мода гримира луна.
Грей фалшива светлина —
блясък слепи светота.
Утро буди си зора —
как уморен е деня.
Ех, проклятие, пара,
ни убива съвестта.
Морал продаде си честта —
красивото отлетя.
Разкош убеси срама —
блудство блудства над мечта.
Как кикоти се пръстта —
гуена, гола, зей паствта.

Колко сепла е смъртта —
нито шапки — ни пера.
Ухай сенокос-коса —
букет-венец — гроб-роса.
Кръст целува тишина —
гука гугутка-земя.
Навред цъфнали цветя —
Боже, каква простота.
Хоризонт ем дъга.

ВЕЗНА

Тревопасни-хищници —
баланс свещен на кръвта.
Колко Вопли-ритници,
знае само същността.
Строг закон ем свобода —
плът не става на трева.
До днес никои не узна,
че цветята са с душа.
Мъртва-жива природа —
калта и не го разбра.
Каква кал е живота —
другото, пръст в пръстта —
кръст-могила — тишина.
Кой прекърши ми цвета.

Гнилоч

Мразя гнилото Време —
изгнихме без да умреме.
Кухо, кухото семе —
ни жнием — нито ореме.
Бездушни, дек да спрем —
не ще, без, да ни земе.
Сенки безплътни темнеем —
ни сенчим — нито зреем.
В нищото пусти пустеем —
ни мрием — нито живеем.
От Вътре си кухеем —
празни, шо да пеем.
Зинем ли зеем —
бездънни кьорвеем.

ПРОЖЕКЦИЯ

Стара лента, филм върти —
екран движи фигури.
Революции-войни —
дигат-свалят властници.
Всеки предущий уби —
масов гроб пръстта покри.
Правда съдят съдници —
в упор стрелят войници.
Клане колят кланници —
реват тълпи добици.
Гъби-конституции —
роят се инструкции.
Парламенти — Влак-Вагон —
касап-закон с нов файтон.
Просто, галфон до галфон —
песен плаче — пей грамфон.
Бис покланя се поклон —
мехур спуска се балон.
Пуфня веи одеколон —
ръкопляска трон-балкон
Килимявка, фъфли-ахка —
кикоти се подигравка.
Ало, ложа, дайте справка —
партер-гъски, съска-джавка.
Сека, жаба, кукумявка —
лъв-химера — змей-чавка.
Няма ни една мравка —
ни пчелица, ни задявка.

Кръчма

Пир пируват бедни-богати.
Оркестър свири — пеят певици.
Жонгльори жонглират —
сервират пирати.
Китки продават цветарки-девици.
Шепот шумоли, шепнат езици,
съскат, че всичко с пари се купува.
Жените лъвици, мърсуват с мръсници —
кикот бесува — срам се срамува.
Гола, танцьорка, танцува и кани.
Пиянство море е без капитани —
бурно бушува, дави пияни.
Кръчма пирува — глад си гладува.
Пропитата младост не се върнува.
Богатство, без радост, нищо не струва.
Мъдрост со пари не се купува.

МЕЧТАНИЕ

Записан някъде в звездите,
живеем жив живот отнесен.
Броени, писани ни дните,
и звездни нощи в свод небесен.
Надежда, галеща мечтите,
мечтание, мечтаещо, крепи,
че тайно вписвали орлите,
мечтатели за земнини.
Умираме с отворени очи —
сретна ,смърт, за слънчеви лъчи.
Дано ни Бог с очите прероди,
Влюбени — нелюбени души.

СТРАХ

Ах този страх от страха,
дълбоко замръзнал в кръвта.
Смразява ни в ужас дъха,
предсмъртно вкопчен во духа.
Лъжовност ли плаши праха,
с греховна греховност в греха,
че жива, душата, с дъха,
не бива да люби смеха.
Не ще ли възкръсне пръстта —
вечност да бъде плътта.
И тленост, стрила смъртта,
да люби се горда с греха.
Ах този страх от страха —
има ли смърт след смъртта.

ПАНАИР

На сергия, смъртта,
продава ковчези.
До нея, любовта,
златни кафези.
Чаршия-чудеса —
паланзи-фукара.
Избирай суета —
безплатна е пръстта.
Амбалаж, плътта,
нищо без душа.
Безмер безценността —
ни грам — ни цена.
Прошка ем греха,
дарява се дъха.
Скелет-прах в праха,
не плаща се страха.
Зимай, суета —
не трунай се тълпа.
Секи по реда —
зеена не заспа —
зее си пастта.

ЗАВИСИЯ

Злоба, завист и ненавист,
дерат-давят доброта.
Мъдрост пита: кво вадис —
кой спечелил е войната.
Моли молитва душата,
да престанем да се мразим.
Да запазим светлината —
стига, в мрака, кръв да газим.
Защо лазим по земята —
нека литнем в свободата.
Не се свършват небесата —
всеки перце во крилата.
Птица-вейка ли съдбата —
семе-корен ли кърмата.
Кармо, що мразиш мечтата —
любов-обич ли кармата.
Свет, не свършва ли света.

Ринг

Арена-сцена — цирк-сагист —
свири тромпет-пиянист.

Акробат-еквилибрист,
еквилибрира завистта.

Вие се змия-артист —
кости нема подлостта.

Приглушена светлина —
пъзи, жонглираща мъгла.

Полугола, любовта,
в трапец люлей неверността.

Ахка публика-тъпна —
крадец краде светота.

Флиртува мим-красота —
хипноза лъже обичта.

Двуличие-суета,
камила язди двугърба.

Дресьор позира пред лъва —
глава-усмивка му в пастта.

ЛАМТЕЖ

Рано или късно, властта,
замайва секоя глава.
Се заплита съвестта —
чест разплита си честта.
Какво нещо завистта —
всеподвластна алчността.
Къде правда-правдина —
къде норми-правила;
власт-властница е властта.
Прошка, никому, пръстта —
равни, всички, пред смъртта.

ЗЛО-ДОБРО

Прекрасните думи на злото,
омайват — пленяват света.
Опърпано — бедно, доброто,
простее — грей с простота.
Това е гениалността —
лице со две лица.
Просто ко любовта —
без блясък вечността.
Слепи ни завистта,
измамна с подлостта.
Простей, о, красота —
люби ни цвет-цветя.
Прекрасното душа.

СТРОЕЖ

Изкоп-зиг — темел-основа,
зига камъни-сърца.
Извисява се обнова —
темник-темел — светлина.
Зимник-покрив — флаг-мечта
пее-вее радостта.
Бащиния — дом-съдба,
зреє в майкин дъх-стреха.
Рее, сънце глъч-деца —
комин пуши мир-лула.

РЕАЛНОСТ

Кръсто си е кръст —
гробо си е гроб.
Цъфти цвеке-пръст —
циклира пръст-живот.
Вечер-звезда —
сънце — светлина.
Две очи-съдба —
душа, любовта.
Каква простота,
гениалността.

Теч

Ден след ден, минават дните —
нощ след нощ, тече нощта.
Търсим се звезда в звездите —
мъглявина — дух-съдба.
Ни насолзени очите —
завиждаме си до смъртта.
Ни изкупиха парите —
продадохме се на плътта.
Къде ли памет паметта —
човек ли без човечността.
Аг ли врие во греха —
има ли те рай-мечта.
Верно ли сме светлина —
дали люби песента.
Присъствие ли ѝ любовта.

Античност

Вечност — непреходност-камък,
ме зарея в древността.
Кацнах, сред руини-замък —
Ваяние — рай-руина.
И съзрях си в миг лика —
бягащ конник-Времена.
Гонех литнала сърна —
бягаща мома-стрела.
Извор-птица — красота —
обич-рог на любовта.
Дъх притихна ми в дъха —
Бях безкрайността-душа.
Ах, ти Вечност — миг в пръстта,
разкрили ме, кръст-крила.

ПОЕТ

Народо е секогашен
и най-Велик поет.
Во цветчета разпрашен,
разцъфнал цвет.
Орисан, в лؤلка-песен,
В легендите люлян,
е вечно пята песен,
от времена запян.
И кон му Шарколия,
со криле — Пегас.
Не искам да се крия,
под лаврите му аз.

БОГАДУША
поезия
поредица от 7 книжки

РАЗПЯТИЕ
ИЗПОВЕД
СЕЗОНИ
ВРЕМЕ
ПРОСВЕТЛЕНИЕ
ЖАРАВА
МОЛИТВА

допълнително
осма книжка -
музика

АМБРОЗИЯ

